

[Madsen-Mygdal.]

heller til Regeringen om disse Forhold, Regeringen vender det døve Øre til. Regeringen har visse Teorier, som den fastholder baade i gode og onde Tider, og som den tror, at den kan faa Livet til at rette sig efter.

I det hele taget er der maaske Grund til at gøre opmærksom paa, at vi her i Landet i høj Grad plages af visse bestemte Teorier, som under alle Forhold skal gennemføres. Vi er under denne Regering i Færd med at faa Landet lagt øde gennem Praktisering af en Række nationaløkonomiske Vrangforestillinger, som intet som helst har med Virkelighedens Verden at gøre, og det er netop et Udslag af dette, naar Regeringen i en fattig Tid som den, vi nu gennemlever, med en katastrofal Nedgang i Landets faktiske Indtægter, klamrer sig til den Forestilling, at Situationen kan klares blot ved at øge Statens Understøttelsesvirksomhed og lægge nye Byrder paa Erhvervslivet. Og naar saa Arbejdsløsheden som en Følge af denne Politik, der udsuger Erhvervene for Kapital og derved forringer deres Beskæftigelsesevne, stiger til det forfærdende Omfang, den nu har, saa prædiker Socialdemokratiet og Fagforeningerne frejdigt den Lære, at naar der er for lidt Arbejde, saa gælder det blot om, at den enkelte ikke bestiller for meget, og saa kræver man Arbejdstiden indskrænket til 40 Timer om Ugen eller noget endnu mindre. Jeg maa sige, at det lyder mærkeligt, at Hjælpen i en fattig Tid skulde være at finde i, at alle blot bestiller mindre. Jeg kunde sige, at hvis det virkelig er Tilfældet, er det første Gang i Historien, noget saadant opleves. Vi har baade i vort eget Folk og i andre Folk før kendt til fattige og trange Tider, men Midlet til at vinde igennem har altid været forøget, ikke formindsket Arbejdsindsats. Selvfølgelig er det ogsaa Tilfældet i Dag. Jo mindre Arbejdsindsats, desto dyrere bliver Produktionen, og desto større bliver Arbejdsløsheden, men den rettroende Socialdemokrat har den rent mekaniske Opfattelse, at Arbejdet er noget, som forekommer i et bestemt fastlagt Omfang, og som det derfor gælder om at fordele paa retfærdig Maade. Han forstaa ikke, at Arbejds mulighedernes Tilstedeværelse, og det vil sige Arbejdets Mængde, først og fremmest beror paa, om Arbejdet tilbydes paa saadanne Vilkaar, at Befolkningen overhovedet er i Stand til at betale det. I Aaret 1924 var Arbejdsløsheden praktisk talt helt forsvundet her i Landet, fordi der den Gang ved Kronefaldet var

tilvejebragt Overensstemmelse mellem vort hjemlige Løn niveau og Befolkningens Betalings evne, men denne Overensstemmelse er fuldstændig gaaet tabt, efter at Pristallets regulerende Indflydelse ved Aftaler mellem Arbejdere og Arbejdsgivere er ophævet. Endnu i 1925 var de ufaglærte Arbejderses Lønninger kun 125 pCt. i Sammenligning med Eksportpristallet, naar Aaret 1914 tages som Udgangspunkt for begge Tal, men i Dag er Forholdet over 300. Ingen behøver at undre sig over, at Arbejdsløsheden stiger under saadanne Forhold, og saa længe et stivnet Fagforenings system er i Stand til at fastholde en saadan økonomisk Politik, er der ingen Udsigt til, at Arbejdsløsheden vil gaa nedad. Og for ikke at glemme det radikale Partis Idé-Verden, sværger man der til Ejendomsskatternes hellige Urørlighed, det vil sige, ikke naar de gaar opad, for saa maa de nok røres, men kun, naar de gaar nedad. Og selv om Landbruget er ude i den voldsomste økonomiske Krise, Slægtled har kendt, præker man lige fuldt den Lære, at Landbruget først og fremmest skal reddes gennem mest mulig Skat paa Erhvervets vigtigste Produktionsmidler, Jorden og Bygningerne.

Alle disse og adskillige andre økonomiske Vildfarelser, der i vore Dage er Genstand for en Slags religiøs Kultus, er egentlig ikke et Haar bedre end den Lære, der jo ogsaa forkyndes ude i Befolkningen af Andelspengemændene, der vil redde Samfundet ud af alle Vanskeligheder ved det simple og nemme Middel at lave Penge sedler paa Basis af Grundværdierne. Hvad vi trænger til, er, at vi vender os fra alle de forskellige Doktriner og Systemer og bruger vor sunde Sans og bl. a. gør os fortrolige med den Kendsgerning, at en Nation ikke kan vedblive at bruge Penge, den ikke har eller ikke har Mulighed for at tjene, og at vi prøver paa at forstaa den enkle og simple Sandhed, at naar vi ikke har noget Middel til at sætte Statens Indtægter op, er der ingen anden Vej end at nedsætte Udgifterne, ingen anden Vej end at prøve paa paa redelig og ærlig Vis gennem Arbejde og Sparommelighed at naa frem til Ligevægt i vort økonomiske Liv.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte om, at Vestre havde nedlagt Arbejdet, havde sat sig udenfor og vilde ikke være med, men dette er jo ganske urigtigt, som det ærede Medlem meget vel ved. Vi har fra Samlingens Begyndelse fremsat en Række Forslag i begge Rigsdagens Ting, netop med det Formaal for Øje at arbejde hen til, at